RAFAELOVA ŠKOLA

Pokladnice kentaurů

Renata Štulcová

MAITREA

Rafaelova škola

Pokladnice kentaurů

VELKÝ PES
planina SÍRIA
2
17
pahorek KASTORA
BLÍŽENCI
18
13
KENTAURION
část města a okolí
pahorek ANDROMEDY
11
12
pahorek PEGASE
1. královský PALÁC se zahradami
2. svatyně KENTAURŮ FILIÁS
3. POKLADNICE 4. KASÁRNA
5. královská UNIVERZITA
6. KOLEJ královny Margarety
7. KOLEJ krále Baldvina a pastviny
8. centrální a speciální KNIHOVNY
9. kávovna U Písaře 10. LETOHRÁDEK
11. lékárna U Břečťanu
12. královské LYCEUM 13. HVĚZDÁRNA
14. nákupní centrum BASILIKA
15. divadlo MÚSAION 16. ORLOJ
17. akvadukt 18. STÁJE, VÝBĚHY
a PASTVINY pro chovné koně.

1
pahorek ŽIDRY
7
pahorek HAVRANA
6
pahorek PANNY
pahorek LVA
4
3
čtvrť VELKÉ MEDVĚDICE
8
MALÁ MEDVĚDICE
pahorek PASTÝŘE
10
pahorek SEVERNÍ KORUNY
9
pahorek DRAKA
5
15
pahorek LYRY
14
pahorek LABUTĚ
16
pahorek ORLA

Rafaelova škola

Pokladnice kentaurů

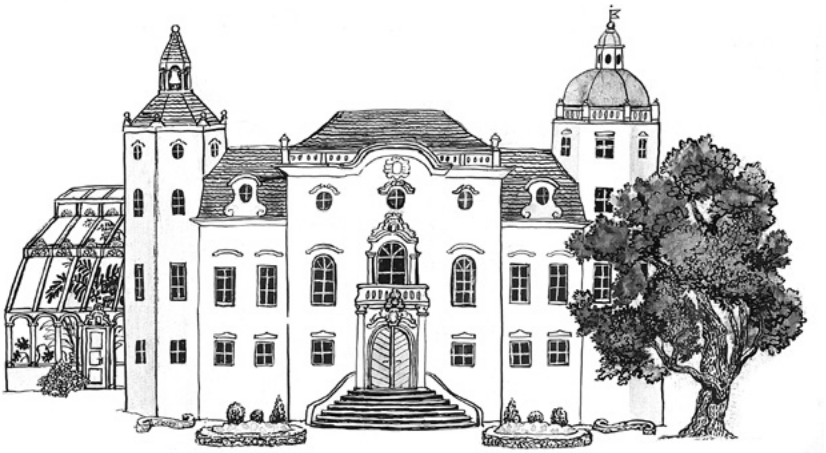

Renata Štulcová

MAITREA
2020

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR
Štulcová, Renata, 1969-
Rafaelova škola. Pokladnice kentaurů / Renata Štulcová. -- První vydání v českém jazyce.
-- Praha : Maitrea, 2020. -- xvi, 483 stran

ISBN 978-80-7500-562-5 (brožováno)

* 821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)
– české romány
– fantasy romány
– publikace pro mládež

821.162.3-3 - Česká próza [25]
821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová
Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2020
Illustration © Jarmila Marešová, 2020
Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2020

ISBN 978-80-7500-562-5

Obsah

1. Paní Hekaté varuje 1
2 . Médeina metamorfóza 17
3. Hybridní bytosti 37
4. Setkání u vílích kruhů 61
5. Mysterium v Zásvětí 81
6. Mysterium slunovratu 115
7. Atlantský dar 141
8. Návrat paní Háthór 159
9. Výjimečný stav 185
10. Na židovském hřbitově 207
11. Zdravice krále Arthose 233
12. Owi 257
13. Labyrint paní Husy 283
14. Lily 311
15. Psychologie čárání 349
16. Bohemiae Rosa 371
17. Klobouky 401
18. Turnaj lučištníků 421
19. Kolik srdce unese 443

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na *nakladatelstvi@maitrea.cz* a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Temně zahalenou tvář dnes v noci paní Luna měla a všechny síly světa se ponořily do hlubin. S temnou tváří zašla za obzor a nad ránem se pak jako Hekaté vznesla v Zásvětí… Zrcadlo mi ukazuje cestu paní Hekaté. Ano, letí do Kentaurionu. Bdí nad svou vnučkou na nebi, na Zemi i v Zásvětí. Ale není všemocná.

Objevila v Zásvětí podezřelé hnutí jako před rokem? Nebo se nese na svých perutích, aby dohlédla na kentaury? Či letí probudit Marinu, která spokojeně dospává metamorfózu? Marinu ponořenou do svého nitra, do kterého nikdo nevidíme…

Tolik otázek přichází z temnoty hlubin. Odvádějí mě od práce, kterou musím do konce světa vykonávat. A stejně tak mě odvádí od práce představa, jak blízko má nyní král kentaurů ke korunní princezně víl a elfů. Kéž bych tak uměla na svého krále zapomenout. Bojím se každého pohledu do zrcadla…

Jsem z oceli.
Dlouhé mám prsty
a nesmírný vliv.
Od té doby, kdy jsem dělal pastýře,
od těch časů, kdy jsem se učil,
cestuji světy.

Každé ráno s knihou v ruce stoupám po těchto schodech. Do daleka vidím ze střechy za kuželkami balustrády vysokého štítu. Tady z pahorku Castora vidím město jako na dlani.

Krásné ráno, všichni si jdou po svých povinnostech.

Těžké střechy dávných staveb Kentaurionu vytvářejí dokonalou siluetu. Na nehybných domech se ve větru třepetají vlajky s erby rodů. Hrdých rodů. Jejich vlající barvy i na průčelích domů pyšně oznamují, kdo v domě bydlí.

Město se stále rozmnožuje jako bílá plíseň, narůstá jako mycelium na povrchu i pod povrchem. Tajemství tohoto místa, pahorků rozsetých jako ideje souhvězdí nám pomáhá město stavět. Město, z kterého vládnou moji králové. Město, které v Pokladnici chrání to nejcennější, co všichni máme.

Nikdo neví, že sem na pustou střechu chodím téměř každé ráno. Nikdo kromě běsíků v těchto chrličích. Podobají se oba starému Černunnovi, ale nemají jeho přitažlivost, které málokterá elementálka či žena odolá.

Tady si sedám, otvírám dílo zářivého atlantského Básníka a čtu. Když dočtu, nepozorován kentaury za balustrádou vysokého štítu pozoruji město. Dnes Arthosovo město, které potřebuje můj dohled.

Její Veličenstvo Aine je moje přítelkyně, odpověděla mi kdysi královna Margareta. *Nabídnu jí azyl, dokud neporodí syna.*

Varoval jsem královnu. Nevzala si má slova k srdci a dnes sklízíme následky.

Cožpak nejsem mocný, když útočím?

Kamenný štít královského paláce na pahorku Lva dominuje celému panoramatu, které ze své střechy vidím. Obrovský slepenec bobtnajících kamenných sloupů, soch, které hlodá zub času, působí sám o sobě autoritativně. A když se k tomu připočítá ještě poloha paláce na nejvyšším místě pahorku, tak každý i v zahradách kolem paláce vzhlíží a vnímá nejvyšší moc kentauřích králů.

Cožpak jsem nezničil už stovky pevností?

Tisíc stop pode mnou se ozývají kopyta kentaurů. Kentauří lid ustoupil ke straně, královská hlídka právě kluše střídat druhou noční směnu, aby pokračovala ve věčné ostraze města s Pokladnicí. Jsme tím povinováni celému světu.

I já jsem doposud bránil své kentaury proti hrozbě zvenku. Nyní přišla hrozba do středu města. Kdyby všichni kentauři a kentaurky spěchající nyní náměstím pod mým domem vzhlédli a zachytili mou tvář, moje staré oči, ulekli by se.

Proč kukačka kuká a lamentuje?

Sem do té výšky létají přece jen vlaštovky a dravci…

Den začal krásným východem slunce. Básníci by řekli, že den je líbezný. Pastýřky Amazonky vypustily koně ze stájí, hřívy teď vlají na loukách a pastvinách. Jak jsou koně svobodní, tak my kentauři jsme jejich pravým opakem. Nikdo netuší, že v tak líbezný den začínám další etapu svého poslání. Obrana tabu je hrou na život a na smrt.

Kde se tady vzala ta kukačka?

Venuše se pohybuje zpátky oblohou a přináší velké změny do našich životů. S Lunou, která vstoupila do souhvězdí Panny,

tvořím plán. Promýšlím nejdůležitější otázku. Aby byly poklady světa zachovány pro nás všechny, pro elementály i lidstvo, zemře kentauří král nebo vílí princezna?

Den co den přísahám slovy nejzářivějšího atlantského Básníka.

Jsem obráncem čistého královského rodu
a bránit ho budu až do konce světa
pro své vládce.
Jsem z oceli.

Paní Hekaté varuje

1.

Jakže, Hekaté? Pohlížíš mrzutě.
William Shakespeare, *Macbeth*

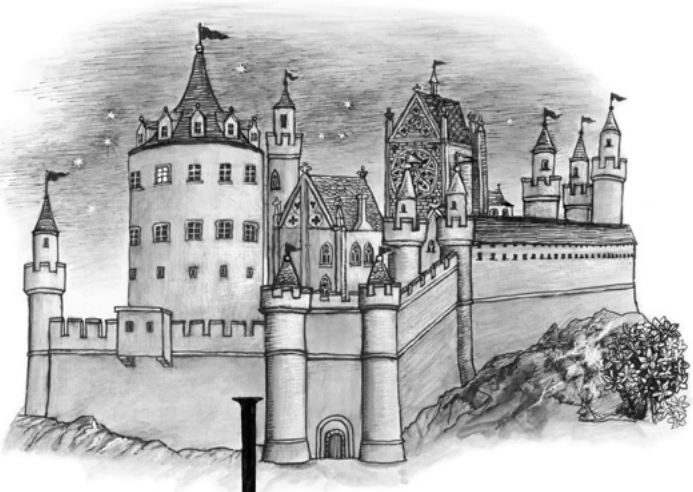

JEHO VELIČENSTVO KRÁL Arthos stál v lidské metamorfóze v nejvyšším patře věže a pozoroval pohasínající hvězdy. Svítalo a v kamenných ulicích dole v podhradí právě dozněla kopyta kentaurů. Jejich údery se však zase vrátí s dalším odbíjením zvonů na stovkách zvonic a zvoniček.

Zbystřenými kentauřími smysly král vnímal nezvyklé hnutí v krajině, jenže nepoznával jeho původce. Zvláštní změněnou atmosféru připisoval svítání a také svému neklidu. *Jsem neklidný, protože paní Luna stojí v přísné Panně, která nás nutí vše hluboce promýšlet. Se zdviženým ukazovákem nás varuje.*

Teď Arthos pohlédl do dálky na zelené stráně za městem, kde s prvními paprsky slunce vybíhají stáda vzácných koní. Hřívy jim vlají, když s radostí letí ve svěžím ranním vánku, který až nahoru do věže přináší vůně nadcházejícího léta.

Jak rád by se Arthos rozběhl ven, na louky. Svou nervozitu by vystřílel v šípech, které by jeden za druhým posílal do středu terče. Jenže jako král má stále méně času… A hlavně…

Arthos mírně zatřepal hlavou. Doufal, že se zbaví toho zvláštního pocitu, který se ho držel.

Musím být opatrný, kentauři berou Marinu jako moji hrozbu. Ona mě nemiluje a Rowan ji vyhrál. Bez boje ji vyhrál, protože já jsem byl donucený ustoupit. A tak se stal jejím Lvem on, ne já, připouští si Arthos skutečnost, nad kterou stahuje tmavé obočí.

A slunce vychází, podobné rudému kotouči, který Arthosovi tolik připomíná nejen Rowanovy vlasy, nýbrž i elfa samotného.

Arthos v temně modrém plášti ledabyle přehozeným přes ramena, přes bílou tuniku, kráčí vládnoucím křídlem, které dal kdysi dávno vystavět jeho otec král Balduin. A protože se kancelářské

práce, které král kentaurů musí denně zvládnout, obtížně provádějí v kentauří metamorfóze, bylo už tehdy celé vládnoucí křídlo, až na sál pro královskou radu a přijímací sál, vystavěno v lidských měřítkách.

Z hudebního salonku přilétá zvuk fléten, to cvičí královské trio flétnistek.

Po měkkých kobercích jde s Arthosem jeho komoří, mladý Hartmut, také oděný do kentauřího pláště, a předčítá mu z diáře. „Schůzka s nejvyšším knihovníkem, pane, byla přemístěna do kulečníkového sálu."

„A důvod?" pohlédl na něj za chůze Arthos.

„Luna couvá, proto je čas na plánované stříhání šeříků po odkvětu pod okny vaší pracovny."

„Hm," pokýval Arthos hlavou. „Včera jsme měli mít schůzku s generály v kartografickém sále a zahradníci poráželi pod okny sálu ztrouchnivělý platan. Víš, Hartmute, zahradník by se spíš měl podřizovat mně. Paní Luna bude couvat i odpoledne. Prokonzultuj s ním pro jistotu program mých jednání na příští týden. Nemám rád, když se pořád mění, co si naplánuju."

Hartmut si ihned za chůze chtěl udělat do diáře poznámku, když ho Arthos zarazil: „Hartmute, já to myslel z legrace."

„Chápu, pane," povytáhl mladý komoří obočí a tvářil se velice zodpovědně.

Arthos přitom pořád čekal, zda nedostane zprávu, že se v Kentaurionu něco děje. Zprávu o tom, co způsobilo to podivné chvění, které stále vnímá.

Jenže Hartmut se k tomu sám nevyjadřoval a ani nikdo další z kentaurů nepřicházel s žádným oznámením. A Arthos jako král se nechtěl svěřovat svému lidu se svými podivnými pocity.

Vešli do pracovny obložené tmavým dřevem. Veliká komnata se utápěla v šeru, protože jediné světlo se dovnitř dralo okny ve výklenku, ve kterém měl Arthos psací stůl. Než Hartmut zavřel dveře, záclony v oknech se vznesly průvanem. A za záclonami se ze zahrady ozývaly hlasy zahradníka a jeho pomocníků. Zato flétny z hudebního salonku sem už téměř neslyšeli.

Pracovna nebyla opuštěná. Již v ní čekal nejvyšší rádce a učitel kentaurů, starý moudrý Cheiron. Krátil si při tom čekání čas u příruční knihovny a listoval knihou vázanou v kůži.

„Tak jak probíhají metamorfózy?" chtěl od něho ihned slyšet Arthos. „Je vše jako obvykle? Jsou v pořádku? Všichni?"

Cheiron k němu zvedl zrak od knihy a vážným tónem pravil: „Dobré ráno, Arthosi, právě kvůli metamorfózám jsem přišel."

Dole pod okny si právě začal zahradník bezstarostně pískat. Jenže Arthos při Cheironových slovech bezmála ztuhl na své cestě k psacímu stolu. „Stalo se něco?"

„Přesně nevím," zaklapl Cheiron knihu. „Ale zdá se mi zvláštní, že s tebou chce hovořit Její Veličenstvo královna Bastet."

„Bastet? Ta kočka? Pošle svého velvyslance nebo dorazí sama?" zeptal se Arthos ledově.

„Už je tady. Osobně," pokýval hlavou Cheiron.

*

Její Veličenstvo královna Margareta také cítila hnutí atmosféry stejně jako její syn Arthos. Na rozdíl od Arthose již tuto změnu atmosféry mnohokrát zažila a hned věděla, kdo ji způsobil. A protože v tu chvíli jako každé ráno pobíhala ve své kentauří podobě lesoparkem za královským sídlem, zvedla tvář ke korunám stromů

nad sebou. Pokusila se zahlédnout paní Hekaté, zajímalo ji, kam asi letí.

Jaké zprávy přináší do Kentaurionu?

Vlhký ranní vánek přiměl královnu, aby si přitáhla těsněji k tělu šarlatový plášť se zlatou výšivkou na lemech. Uši měla nastražené a otáčela jimi do všech stran. Tělem i kopyty vnímala chvění parku. To nepatrné chvění, které jen elementálové a nejvnímavější z lidí zachytí.

A potom spatřila velikou zásvětní sovu neslyšně klouzající mezi stromy níž a níž. Pozorovala její tmavé perutě bez mrknutí, bez dechu.

Let zásvětní sovy působí tak, že i královský lesopark je tichý a zamyšlený, a Hekaté dál tajemně krouží kolem královny matky. Krouží a klesá. Přistává mezi stromy a její metamorfóza probíhá v jediném okamžiku. V jediné vteřině se obrovská sova zvedne v rudovlasou sirénu oděnou vlastními křídly.

Jak teď pohnula hlavou, její husté, stříbrnými nitkami prokvetlé rudé vlasy vlnící se jí po ramenou a zádech vydaly záblesky, a královna Margareta pocítila její pohled, který na ní na několik okamžiků ulpěl.

Vševědoucí oči zásvětní sovy, která nepočítá ani léta, ani tisíciletí, ji téměř zhypnotizovaly a Hekaté protáhle zašeptala, jako když o půlnoci zahouká sova: „Nerada opouštím Zásvětí, nerada vstupuji do nižších rozměrů, ale je mou povinností sledovat vlákna, ze kterých se spřádá kosmos přes všechny eony věků od samého počátku. A k vám dnes přilétám, protože vlákna dcery královny Aine vykazují ztrátu energie. A jiná energie v Zásvětí povstává."

*

Arthos se mračil, všechno v něm vřelo. Naplánovaný den se hned od rána bortí a rámus ze zahrady, za který mohou zahradníci, se stupňuje.

„Arthosi," promluvil tiše Cheiron. „Její Veličenstvo královnu Bastet nemůžeme nechat čekat."

„Hm," pokýval Arthos hlavou. „Luna couvá v Panně, tohle nejsou dobré dny pro jednání. Nevíš, proč Bastet přišla? Tedy předpokládám, že je tady kvůli Marině. Ale proč?"

Cheiron pokrčil rameny. „Dozvíme se. V každém případě musíme po jejím odchodu uklidnit království. Vždyť víš, jak jsou všichni napjatí z přítomnosti Aininy dcery. Navíc je zde najednou příliš mnoho elfů."

„Příliš?" podivil se Arthos. „Všehovšudy tři elfové, pak jedna neustále kreslící víla a jedna víla v metamorfóze. A abych nezapomněl, její víla, osobní strážkyně. Ve srovnání s počtem kentaurů jde o nějaké desetitisíciny procenta," snažil se zlehčovat celou situaci. A pak se obrátil na komořího. „Hartmute, odlož knihovníka na zítra. Až ta královna kočka odejde, budu muset pochopit, co mi vlastně chtěla."

*

Královna Bastet přestala pozorovat vlajky na střechách, sklouzla očima níže a s nevolí mlaskla při pohledu na nehybné kamenné stěny Kentaurionu. Stála u okna a slunce se prudce odráželo od bílých zdí paláce. Královna před tím jasem zavřela oči. Tiše předla a letní vítr vanoucí oknem do komnaty, v které čekala se svým doprovodem, jí čechral vousky. Na okamžik strnula, pohnula špicí ocasu, ušima. Naježila se.

„Gatto?" oslovila svou nejmoudřejší rádkyni. „Také to cítíš?"

„Ano, paní, zdá se, že přenášejí Její Výsost Marinu."

Bastet přikývla.

„A paní Hekaté ji doprovází," tiše zavrčel rádce Maget a obrátil zrak k oknům na druhé straně komnaty. Odtamtud všichni vnímali Hekatin přicházející neklid.

Královna i její doprovod včetně stráží, které čekaly před komnatou, byli oděni do bílých řasených kalhot a krátkých tunik a přes ramena měli přehozeny černé pláště s barevnými výšivkami. Samotné královně splýval z ramenou plášť zdobený zlatem tak, že z něj oči přecházely.

Rádkyně Gatta z klanu hladkých štíhlých egyptských koček upřela na svou královnu výrazné modré oči sedící jí jak tůně na úzkém obličeji, nad vysedlými lícními kostmi. Zároveň otáčela ušima, porostlýma šedou srstí, které jí vykukovaly z šedivých vlasů.

„S Klíčnicí Hekaté jsme nepočítali," zašeptala Gatta.

Královna přikývla, až se jí černé lesklé vlasy pečlivě zastřižené do mikáda zhouply, a zauvažovala: „Paní Hekaté mi v noci ani nenaznačila, že se chystá do Kentaurionu. A to tedy znamená jen jediné… Magete?"

„Ano, paní?"

„Jsi připraven?"

„Jako vždy, má paní," uklonil mírně hlavu se stříbrnýma ušima.

Gatta znovu ostražitě zašeptala: „Jako v ostatních říších elementálů, tak i v Kentaurionu spravovaném králi jediné dynastie od dob dávných, na které si pamatuje jen hrstka nejstarších, se zachovávají staré pořádky a ctí se věčné tabu, tudíž se pak každý z vládců rodu nemusí obávat o trůn a může se věnovat vládnutí. Tedy Jeho Veličenstvo Arthos se nemusí obávat o trůn, pokud ho o něj nepřipraví nějaký nečekaný vetřelec. A tím chci říci, že loni touto dobou, když si Hekaté Klíčnice otevřela bránu Zásvětí, došlo k prvnímu útoku Rudé královny na maják v Goriásu."

Bastet své rádkyni přikyvovala a opět se zahleděla skrz celou komnatu do oken, kterými vnímala přítomnost Hekaté. Pak se zavlnila v bocích a plavnou kočičí chůzí se vydala přes komnatu. Vtom se na široké chodbě za dveřmi ozvaly těžké kroky kentaura.

Královna Bastet obklopená svými rádci a strážci se vlnivě pohybovala, když následovala kentaury obřími bílými chodbami s mramorovými sochami kentaurů v životní velikosti po obou stranách do sálu královské rady. Královna kočka mhouřila oči a vnímala zemitou přítomnost kentauří rady. Těžké dubové dveře zpevněné ozdobným kováním po celé ploše před nimi otevřely kentauří stráže a královna Bastet se svými kočkami vstoupila do sálu…

*

Zvuky celého světa se Marině rozezpívaly v hlavě. Elementy k ní hovořily naléhavou silou. Jako elementálka nyní patřila všem elementům, ale jejich jazyku ještě nerozuměla. Kdyby se jí tohle stalo při první metamorfóze, kdyby se jí takhle rozezvučela hlava, zbláznila by se. Nyní ty harmonické tóny, které se slévaly v jeden nesmírně příjemný akord a nutily ji příst, jako lusknutím prstů prostě vypnula a za stálého předení se nadechla vůně růží. Rowana spatřila vnitřním zrakem, který se u ní po této metamorfóze plně rozvinul. Nejraději by se na milého usmála, natáhla ruku a pohladila ho. Ale i toto nutkání potlačila a dál ho pozorovala. *Co to asi čte? A dokonce z papírové knihy! No jo, bojí se, že se mu vybije power banka,* znovu potlačila úsměv. Snažila se pod pokrývkou nehýbat, ale přesto alespoň špičkou ocasu kmitla. Rowan zvedl hlavu od knihy a zahleděl se na ni.

Tak tohle je nejtěžší, tvářit se, že spím. Nejraději bych se protáhla a pak s sebou stáhla Rowana k sobě, až by nám bylo horko… Jenže to

nesmím. Ještě rok… Z Rowana vyzařuje nádherný klid. To znamená, že vše je v pořádku. Zatím mě nebudí a já musím zahnat tyhle hříšné myšlenky, tak zkusím ještě spát. Spánek je nakonec taky slast a Gaia mě tak hezky kolébá, stahuje mě do hlubin, volá mě těžkou energií, připomíná mi energii, která mezi mnou a Rowanem vzniká, když se dlouho objímáme… Jasně! málem otevřela poznáním oči. *Ano, dalo by se říct, že z Gaii vychází sexuální energie… Já vím, jsem hrozná, budu radši spát. Oni to tady v Kentaurionu beze mě určitě ještě chvíli vydrží,* zavrněla si aspoň v duchu.

A co je zase tohle? vyrušila ji z pokusu o spánek vlna energie. Jak se totiž soustředila, uvědomila si, že jí prochází proudy energie, které umí vnímat hlavně od metamorfózy v sirénu.

Elektromagnetické siločáry, v kterých létají sirény a ptáci, v ní teď probudily vzpomínku na létání. *Když jsem labutí, mohu se vznést… Ale já se přece můžu vznést i ve spánku,* uvědomila si. *To přece umím, na to jsem mistr. Stačí mi, když si před usnutím pomyslím, kam poletím… Nebo… Všechno se mi v hlavě plete. To se mi asi zdá…* S Marinou se svět zhoupl. Rozhlédla se nad svým spícím tělem kočky královny Bastet a odlétla přes kentauří zahrady, obloukem překonala hradby a směřovala k paláci, ze kterého cítila přítomnost kočičí královny.

Tudy! vklouzla do otevřené brány obestoupené kentauřími strážemi. *Jsem nahá a oni si mě nevšimli?* blesklo jí hlavou a pohlédla na své tělo. Neviděla ho, tedy viděla se jako v mlze. *Divné,* povzdechla si a plynula mezi kentauřími sochami za kočičím průvodem, který právě vstupoval do sálu. Nikdo si jí nevšiml, ale Marina se stejně se svou nahotou skryla za sloup. A potom vykoukla. Spatřila krále v temném plášti. Na krku se mu leskl zlatý torques vykládaný drahokamy. V prvním okamžiku si spletla krále s Aidanem.

Vždyť je to Arthos! Mezi svými kentaury! Připadá mi ještě větší, než byl kdysi. Vlastně všichni ti kentauři jsou tak obrovští a mám z nich pocit, jako by stahovali celý sál dolů do středu Země. Jako by oni byli sama gravitace, napadalo Marinu a rozhlížela se po rozlehlém sále obehnaném silnými bílými sloupy. Kentauři v pláštích postávali kolem dokola a v jejich čele černovlasý, černooký král.

„Vítám tě, královno Bastet," ozval se Arthos a Marina strnula. *Jak je to dlouho, co jsem ho neslyšela? Jaké to asi bylo, když tu stáli s Rowanem naproti sobě?*

„Co tě k nám přivádí, paní ladných koček?"

Marina pozorovala královnu Bastet, jak se zavlnila v bocích a zhoupla huňatý ocas. Marina podvědomě udělala totéž, zatímco královna hlasem blízkým předení rozvláčně pravila: „Drahý králi, ráda se vracím do Kentaurionu. Kdo tohle město jednou spatřil, nemůže už na ně zapomenout. A není to proto, že by jiná města nezanechávala v našich vzpomínkách nezvyklý obraz." Bastet zapředla a přimhouřila oči s dlouhými řasami. „Odpradávna, kdy tvoji předkové postavili první domy a paláce, dovolili jste duchu místa, aby uskutečňoval své kouzlo, se kterým se nikde jinde na Zemi nesetkáme. A já to kouzlo Kentaurionu miluji," klesla svůdně hlasem.

Arthos i ostatní kentauři očividně potěšeni pokyvovali hlavou.

Bastet jim polechtala ego, pomyslela si Marina. *Ale proč tady vlastně je? A proč jsem tady já? A kde mám oblečení? A proč mě nikdo nevidí?* přestalo jí vše dávat smysl.

„Hej, Mňaurínko," zaslechla Rowanův hlas a cítila, jak jí vánek čechrá vousky.

„Hm?" mňoukla a neobtěžovala se otevřít oči.

„To be honest… Swannie, you should… Měla bys vstávat. Paní Hekaté říkala, že už máš dávno… tedy že máš dva dny po metamorfóze a že přespáváš."

Marina stiskla s nevolí rty, ale pak se šibalsky pousmála a zapředla: „Rrro, když jsi tady, cítím se v takovém bezpečí, je mi tak krrrásně po těle, jenže kdybys mňamě nebudil prrrávě teď, dozvěděla bych se, co chce krrrálovna Bastet po Arrrthosovi."

„Po Arthosovi?" zavrčel Rowan tak, že Marina otevřela oči.

V další větě se snažila potlačit kočičí výslovnost. „Jo, vznášela jsem se tady ve snu a dolétla jsem až do sálu královské rady. Tam jsi s Arthosem jednal?"

Rowan sedící v trávě vedle Marinina lůžka zakroutil hlavou a podrážděně odvětil. „Jednali jsme přece v soukromí bez rady."

„Aha, a jo," vzpomněla si Marina. A rozhlížela se.

Ležela zachumlaná do peřiny ve veliké posteli vyřezávané z masivního tmavého dřeva. Před letním žárem ji chránily pnoucí růže dokonale propletené konstrukcí besídky. Trávníky, které se rozbíhaly od besídky, zdobily hustě rostlé skupinky vysokých růžových keřů, zahrada tak působila jako jeden velký růžový labyrint chráněný vysokou zvětralou pískovcovou zdí.

Marina znovu nasála vůni růží. „Proč jsem vlastně s postelí na zahradě?"

„Protože přišla paní Hekaté s královnou a Hekaté prostě přikázala královně Margaretě, že tě sem mají přenést."

„Paní Hekaté s královnou? Nestalo se zas něco, lorde maršále?" napřímila se Marina na posteli. Ocas pod přikrývkou se jí jemně zježil a uši napřímily. Rowan vyskočil z trávy a postavil se do pozoru.

„Má nejdražší Výsosti, hlásím, že zatím je tady všude klid."

Vzápětí se oba rozesmáli a Rowan si k ní přisedl. „Well…" vzal ji kolem ramen, něžně ji políbil a pak se mlčky rozhlížel po zahradě.

Marina ho také něžně objala a čekala, až začne hovořit, ale on nakonec jen pokrčil rameny. A tak taky nic neříkala, jen se o něho opřela a zavřela slastně oči. Koupala se v jeho zářivé energii. Pravačkou našla jeho tvář a dotýkala se jí konečky prstů. Kočičími polštářky, kterými jí prsty končily, vnímala nejen nejdrobnější detaily Rowanovy tváře, ale také cítila vibrace, které z něho vycházely. Cítila i ty nejnepatrnější změny, kterými procházel, jak přemýšlel. Hladila ho tak něžně, jak to umí jen maminky a zamilované dívky a ženy a kočky. *Vždyť on je takový důrazný a silný jako Slunce a já zasněná jako… jako Luna,* napadlo ji.

„Paní Hekaté neřekla vlastně nic víc a já se jí nemohl zeptat, kam jde. Nepřísluší mi vyslýchat paní Hekaté," pravil po chvíli a znovu ji políbil.

„Možná šla ke králi," napadlo Marinu a okamžitě ucítila, jak se Rowan celý napjal. Rozhodla se to nekomentovat, místo toho si koukla pod pokrývku. „Ro, potřebovala bych, abys mi pomohl."

*

Na pahorku Panny umístěná Kolej královny Margarety sloužila studentům, kteří se nemetamorfovali. Rozměry a také veškeré zařízení uvnitř bylo přizpůsobeno lidským měřítkům, proto byli na koleji ubytováni Rowan s Ellou a Matyášem a samozřejmě především Marina. I v podobě kočky královny Bastet měla stále lidské rozměry.

Rowan hned při prvním pohledu na komplex kolejí, když je sem s Marinou stěhovali, konstatoval, že vliv královny Margarety na vzhled kolejí je více než patrný. Proktor koleje Tacitus z Langstonu mu vyprávěl, když je vítal a doprovázel do Marininy komnaty, že královna Margareta, která drží od počátku nad kolejí ochrannou ruku, kolej sama kdysi zakládala a rozhodovala o její podobě. Kentauří architekti pracovali podle jejích představ.

Typická ženská architektura, pomyslel si Rowan. *Věžičky, kam se podíváš, titěrné jako z krajky, na nich vlajky Rafaelovy školy i vlajky královského rodu se zlatým Pegasem. A samé balkonky, všude visí z truhlíků květiny. Namísto pořádných přímých chodeb a schodišť musím pořád zatáčet a dávat si pozor na hlavu v těch zrádných točitých schodištích. Někde je strop šíleně nízko. A než dojdu k našim komnatám, zabere to tolik času,* kroutil hlavou už vlastně víc jak týden. *Vždyť to byla komedie, když odsud odnášeli Marinu i s postelí. Chvílemi to na úzkém schodišti vypadalo, že kolej zboří. Ještě zkontrolovat Mata,* napadlo ho teď v běhu a zabušil na houslistovy dveře. Nic. Za tmavými dveřmi, které vyplňovaly štukováním zdobený oblouk, bylo ticho. Rowan ztuhl. Cítil, že Matova komnata je prázdná, že elf uvnitř není a okamžitě si vzpomněl na potíže, které nastaly u sirén. *Tady by snad nikdo nevyráběl žádné infravlny a nevyháněl Mata z pokoje. Ani elektřinu tu kentauři nemají,* ujišťoval se a nahlížel dovnitř. Housle ležely ledabyle položené na posteli. Noty na stojanu v průvanu zašustily.

„Mate?“ řekl zvučně Rowan.

Nic.

„Mate?“ zavolal do chodby. Zase nic.

„Ello?“ vzal za kliku u sestry.

„Hm?“ ani nezvedla hlavu od výkresu. „Co se děje?“

„Nevíš, kam šel Matyáš?“ zeptal se Rowan a žasl, jak se Ella se svou výtvarnou výbavou rozložila po své komnatě.

„To opravdu nevím,“ podívala se na Rowana. „Ale ty ho určitě najdeš,“ sklonila zase hlavu k výkresu.

„Děkuju za důvěru,“ zabručel Rowan a zavřel dveře.

Swannie má kolem sebe stráže, je v bezpečí a bude si na to oblečení muset počkat pěkně pod peřinou. Nejdřív musím najít Mata. Někde lítá sám… vraštil Rowan čelo. *A stradivárky za miliony leží jen tak na posteli… Musím být v klidu a využít své schopnosti,* rovnal

následně své myšlení a pomalu přicházel na křižovatku chodeb. Zastavil a naslouchal a vnímal všemi elfími smysly.

Tam je, zvedl nakonec oči ke stropu. *Někde nahoře. Co tam dělá? Tam už jsou přece jen ty věžičky! A Mat se bojí výšek!*

Rowan zadoufal, že houslím nikdo neublíží a rozběhl se ke schodišti vedoucímu ke čtyřem věžím, kde ho čekala další schodiště.

„Mate?" vykoukl z okna, aby se pokusil zjistit, ve které z věží houslistu najde.

„Áno," vykoukl elf opatrně z okna ve špici dvoupatrové věžičky a Rowan si oddychl.

„Hej, co tam děláš?" houkl na něho nahoru.

„Pozorujem a počúvam," volal Mat zpátky dolů.

„What?" křikl Rowan nezdvořile a vydal se za Matem. Přitom kroutil hlavou a potichu brblal: „Pozoruje a počúva a nejdražší housle na světě mu leží jen tak na posteli. Ví vůbec, že je tam má?"

Mat stál nehybně na horním konci šnekovitého schodiště. Lehkou elfí tuniku mu vlnil průvan, na Matovi však bylo znát, že doteky vzduchu nevnímá. Vraštil obočí a naslouchal zvukům, které se k němu draly ze všech stran světa.

„Tam," ukázal Rowanovi do dálky, „tam za tím kopcem se něco děje. Nejdřív jsem slyšel příchod královny Bastet, pak paní Hekaté, a když jste s ní odešli, zaslechl jsem nový zvuk. A ten jde odtamtud. Nějaká další entita tam pronikla do našeho prostoru."

„Jaká entita?"

Mat pokrčil rameny. „Neviem… Ten zvuk jsem předtím slyšel jen z takové hloubky vesmíru, k jeho původci jsem nedohlédl. Teď je hluboko pod zemí tam za tím kopcem."

„A pohybuje se?"

Mat lehce zakroutil hlavou. „Jen trochu. Je pořád hluboko pod zemí a chodí tam pořád dokola. Jako by něco hledal."

„Well..." povzdychl si Rowan a opřel se oběma rukama o parapet. Rozhlédl se do všech stran, zrak mu sklouzl dolů na zahrady kolem koleje, zahlédl i besídku v růžové zahradě, kde odpočívá Marina. Pak vzhlédl a bloudil pohledem po Kentaurionu rozloženém na pahorcích do dálky. Náhle ho zaujal pohyb vlevo na vzdálené široké třídě. Ustaraně zvedl obočí. Spatřil jednotku ozbrojených kentaurů, kteří tryskem zdolávali stoupání a ze široké třídy nakonec odbočili za kopec.

„Well…" zopakoval, „něco se zřejmě stalo."

„Áno," ozval se Mat. „Počúvam… Kentauři se zastavili nad místy, odkud slyším tu entitu."

Rowan přísně srazil obočí k sobě. „Zdá se, že se rýsuje nějaký velký, hodně velký problém. Víš, co tam, Mate, za tím kopcem je?"

Mat zakroutil hlavou. „Já jsem tady v Kentaurionu poprvé. Co tam je?"

„To nejvzácnější, co kentauři stráží. Tam stojí Pokladnice kentaurů," doplnil ho Rowan.

Médeina metamorfóza

2.

Chariklo podala jejich novorozenou dceru
Okyrhoe Cheironovi na louce nedaleko
divokého potoka.
Ovidius, *Proměny*

MÉDEA MĚLA Z CELÉ kentauří metamorfózy strach stejně jako ostatní, ale do poslední chvíle si hrála na hrdinku. V pátek před druhým květnovým víkendem je profesor Emanuel patřičně proškolil, co dělat v případě, že se začnou metamorfovat, a taky co vůbec pro jistotu nedělat, a pak je poslali domů. A ještě jim s sebou domů dali každému velikou krabici s balíčky směsi praženého ovsa, sušených jablek, mrkve a oříšků s medem.

„Můžu jeden načít?“ ptala se jí Marina, když čekaly na parkovišti před školou na Médeinu maminku. Médea se totiž v krabici

přehrabovala a balíčky počítala. Hned kamarádce tři podala. „Na, tady máš, je jich tam šestnáct, to nesním ani za týden."

„Jenom šestnáct," ozval se Tomáš. „A Marino, kočky můžou takovouhle stravu?" ptal se jen tak mimochodem a sám už si hrst nacpal do pusy. „Ale teda musím vám říct, přátelé, že je to dobrý. Sladký," huhlal, když směs rozkousával.

„Je to dobrý, změna proti tomu mému masu a mléku, co pořád musím jíst. A jestli to nebudu moct strávit, to se ukáže," konstatovala Marina a poposedla si do stínu.

„Jo, je vedro. Nechceš zavolat tvýho taťku a jet domů?"

Marina zakroutila hlavou. „Počkám tu s vámi."

„To se načekáš, teta ještě nevyjela," koukl Tomáš na mobil a postavil se. „Navrhuju si něco stopnout."

„Jo? Tak to musíš na hlavní," ukázala mu Médea přes parkoviště před školou.

„A co kdybyste jeli k nám, a tam si vás tvoje mamka vyzvedne," navrhla Marina a čekala co ti dva na to.

Médea s bratrancem na sebe chvíli hleděli, ale pak Médea zakroutila hlavou. „Já jsem Patrikovi řekla, že se musím zabalit na exkurzi, takže se u vás nemůžu ukázat. A navíc, co bys tam s námi dělala, kdybychom se ti začali metamorfovat?"

„Zavolala bych pro vás stěhovací vůz," zahuhlala Marina, pusu plnou ovesných vloček a oříšků.

Médea na kamarádku teď vzpomínala, když seděla na zahradě v altánku a rozhodovala se, jestli se má vydat do domu hned nebo až za chvíli.

Marina to s tou kočkou vyhrála. Metamorfózu má už vlastně skoro hotovou, čekají ji jen maličkosti a určitě si nepřipadá tak těžká jako já teď. A to na mně ještě není kentauřího vůbec nic, prohlížela se. Ale

divný pocit, jako by ji Země stahovala do hlubin, nemizel, spíše se prohluboval. *Tak ráda bych zavolala Patrikovi, ale on se musí domnívat, že mám strašně moc práce, že se balím na tu exkurzi,* pohlédla znovu na mobil. *Proč se pořád bojím, že mě stejně opustí?*

Ztěžka se zvedla, cítila bolest v bedrech, ale protože dojedla další sáček ovsa, a přesto měla dál hlad, musela do domu. Obloukem obešla bazén, aby do něho případně nespadla, kdyby na ni zrovna jak na potvoru přišla první vlna metamorfózy, a přes verandu vstoupila přímo do obýváku. Přitom se drbala na zádech. *Doufám, že mě nekousl nějaký komár, oni nemají respekt ani před elementály, a navíc bodají na tak nedostupná místa,* snažila se dosáhnout paží co nejdál.

Obě paní Buližníkové, přestože se staly příbuznými jen díky sňatku s bratry Buližníkovými, kteří po zjištění, jak nečekaný život je vedle elementálek čeká, jim utekli, spolu vycházely naprosto skvěle. A tak žily pohromadě v obrovské vile se svými dětmi. Plavovlasá nymfa Ilona s dcerou Médeou a sedmiletým synem Eduardem a s ní brunetka faunka Ema se synem Tomášem. Ilona pracovala jako psycholožka a terapeutka pracující převážně s vodou. Ema, která vystudovala fyzioterapii, se věnovala rehabilitacím a nabízela také všelijaké relaxace převážně v přírodě. Zatímco Emě stačilo vzít klienty do lesa, Ilona si pro cvičení s klienty musela nechat na zahradě postavit krytý bazén. A v něm se pravidelně ráchal malý Eddie.

Protože bydleli v podhůří Krušných hor, krytý bazén se hodil. I když zrovna dneska zavládlo takové vedro, že bylo nutné bazén ze všech stran otevřít.

„Médeo, nepojedeš se mnou nakoupit?“ zaslechla volání mamky z útrob domu.

„A kam?“ nadzvedla obočí a zastavila se u krbu.

„Do Mostu. Potřebuju tam a zítra bychom to nestihli, mám spoustu klientů, budu je objíždět. Zároveň Eddie musí na logopedii, s ním mi pomůže Ema."

„A budu si moct koupit něco na sebe?" zkoušela Médea využít situace. „Nějaký top, mami?"

„Ale jasně, tak jestli se ti chce, za chvilku vyjíždím."

Slunce stálo níže. Zšeřelý les, kterým projížděly, byl nyní rájem faunů a dryád. A paní Buližníková pozorující mezi řízením po očku dceru, která zírala do lesa, pohodila svou krásnou plavou hřívou, než jí přísně pravila: „Hlavně, prosím tě, se nezapleť s žádným kentaurem. To jejich tabu je nebezpečné."

„To ho, mami, vůbec neporušují?"

„Ale porušují, ale hlídají se navzájem a někteří horliví ty nešťastné zamilované provinilce nahlašují. Takže je potřeba se chytře skrývat a doufat, že tě nikdo nenachytá. A tak je lepší tabu vůbec neporušovat. A nakonec, máš tady Patrika."

Médea si vzdychla. „Ten se na mě jednou vykašle. Jako… jako Raymondin na Meluzínu," zachránila situaci.

„A jako tvůj otec na mě," dořekla za ni matka to, co měla Médea ve skutečnosti na jazyku.

Po chvíli nepříjemného ticha se Médea zeptala: „Jak může být někdo takový a prásknout zamilovanou dvojici?"

„Čistá závist," zatvářila se Médeina matka. „Zažila jsem, jak zamilovaný kentaur nahlásil spolužačku kentaurku a jejího fauna, protože na fauna žárlil."

„Cože?" vytřeštila Médea oči.

„Ano, pak se ukázalo, že mu rodiče nechali zjistit už v dětství podle horoskopu zrození, kdo bude jeho vyvolená. A měla to být právě tato kentaurka."

„A co se s ní stalo? Potrestali ji?“

„To jsme se nikdy nedozvěděli. Jen si pamatuju, že až do konce školního roku chodila do školy vyděšená. Všech se stranila, přestala se líčit, a víš, jak se kentaurky rády líčí, a téměř se krčila v plášti vždycky někde v rohu učebny.“

„No jo, ale to je, mami, blbý,“ stiskla Médea rty a zase si uvědomila, jak ji pálí záda. „Když takhle kentaurům říkají, kdo bude jejich partner, vlastně je podporují v tom, aby se hlídali navzájem. A aby donášeli.“

Silnice se začala stáčet z kopce, slunce mizelo za vrcholky hor, nákupní centrum i parkoviště zdálky svítilo.

„Oni jim to oficiálně neříkají, dokud nejsou dospělí. Ale kentauří rody jsou dost naduté, to uvidíš sama, takže si stejně všichni zjišťují, zda na jejich potomky čeká nějaká takzvaná partie. Je to vlastně ilegální, ale nedá se tomu zabránit. Dělají to všichni. Zjišťují, kdo má odpovídající horoskop, a postupně je všechny už v dětství seznamují, aby se zjistilo, jestli si vyhovují.“

Médea se zatvářila. „A kdyby nechtěla královna Aine tenkrát horoskop pro Marinu, nedomníval by se Arthos, že je její Lev. Ach jo.“

„Ano, to je průšvih,“ přikývla jí matka.

To jsem zvědavá, co se bude dít v Kentaurionu. Ale radši bych se viděla už jako nymfa, mračila se za hodinu Médea, když naložily s mamkou všechny potraviny a drogerii, a zatímco paní Buližníková seděla v podvečerní cukrárně a uklidňovala se po nákupu u sladkého dortu a už v relativním klidu pozorovala lidi na pátečních nákupech, Médea se šla podívat po nějakém tom slíbeném topu.

Kentaurky jsou i v lidské podobě celkem svalnaté, asi bych si měla koupit větší velikost, uvažovala u ramínek s červenými tričky, než

zašla do kabinky. Už se těšila, až se svlékne a pokusí se podrbat ramínkem, protože ji záda pálila doslova urputně.

„Pane bože," vylekala se, když v zrcadle spatřila svá záda. Žádné štípance. To jí prostě na linii páteře rostla koňská hříva. Zvedla si vlasy. Vlastně jí teď na krku nekončily, ale pokračovaly od hlavy po páteři dál až ke kostrči. Tahala se za ně, zmateně na sebe hleděla do zrcadla, najednou nevěděla, jestli má něco udělat, nebo jestli nemá nic dělat. Nebo…

Nakonec si třesoucíma rukama navlékla tričko a zjistila, že je jí až to největší.

„Že už bych se zvětšila? Já budu svalnatá, jako jsou kentaurky," sevřela dlaň v pěst, zvedla paži a prohlížela si svůj biceps. „Tom by se mi teď akorát tak smál."

„Ukaž hřívu!" pobíhal Eddie za Médeou neodbytně po domě.

„Jsi otravnej, víš to?" zamračila se na něho, když ji pronásledoval do kuchyně. „A máš se oblíknout, po snídani jedete do města."

„Na nákupy?" zajímal se.

„Ne na logopedii."

„Jo, k paní Jazýčkové," zašklebil se.

„Ona se tak opravdu jmenuje?" zarazila se Médea.

„Ale né," ozvala se paní Buližníková z koupelny. „To jen Eddie vymyslel tuhle přezdívku, když minule trénovali výslovnost r."

Médea zatím vařila čaje a sobě i Tomášovi do misek sypala dobrou kentauří směs a zalévala ji mlékem.

„A když to sním, tak budu mít taky hřívu?" zajímalo zase Eddieho. Do metamorfóz měl ještě pět let a nějak je nechápal. „A Marina má taky hřívu?" vyhrkl ještě.

Médea jen kroutila hlavou a Tomáš právě přecházející práh kuchyně, dodal: „Marina nemá hřívu, ale labutí křídla."

„Ona je kočka s křídly?“ posadil se Eddie na židli a přešlo ho vyptávání. Tohle už na něho bylo příliš. Maminka nymfa a teta faunka mu přišly naprosto normální. Taky proto ho nepřekvapila metamorfóza sestry a bratrance v tercii a kvartě. Vlastně si ji ani příliš neuvědomoval. Matně si vzpomínal na dryádí metamorfózu, pamatoval si jen tu loňskou v sirény a teď byl přirozeně velmi zvědavý na kentaury.

„Chtěl bych Marinu vidět,“ vyslovil její jméno s patřičně výraznou hláskou er a zabodl lžičku do jogurtu.

„Já bych zase chtěla, aby ses už pustil do snídaně,“ zatvářila se na něho přísně paní Buližníková. Ale Eddie ji snad ani nevnímal a dál si vedl svou.

„Kdyby se Marina metamorfovala v kentaurku a měla labutí křídla, vypadala by jako Pegas,“ pravil s přímo vědeckým výrazem ve tváři.

Médea to nevydržela a rozesmála se.

„Ty jsi sice otravnej, ale docela vtipnej,“ smál se i Tomáš. A to tak hlučně, až musela zakročit paní Ema. „Prosím tě, přestaň, řehtáš se jak kůň. Měl bys být Eddiemu příkladem.“

„Teto, to myslíš vážně? Tomáš a jít někomu příkladem?“ rozesmála se zase Médea a hned za svá slova sklidila káravý pohled od matky.

„Eddie a Tom se neumí chovat, ale nakonec za všechno můžu já,“ ozvala se proto naštvaně.

„Nemusíš se hned urážet,“ mazala si paní Ilona přezrálé kaki barvy červánků na toust namísto marmelády.

„Jo, neurážej se,“ vystrčil Eddie na Médeu bradu. „Já jsem se choval slušně. Já jsem-“

„Eddie! Co to děláš?“ vykřikla paní Buližníková, protože syn se právě natahoval pro toustový chleba a vrazil do hrnku s kakaem.

A ta sladká tekutina se rozlila po ubruse a jako Niagarské vodopády končila v klíně paní Buližníkové. „Tady to vypadá. To není dne, kdy bys nerozlil kakao. A nebreč."

Eddie už ublíženě natahoval, zatímco ostatní rychle vstali od stolu a snažili se tu nehodu uklidit.

Když konečně po dalších dvou hodinách všichni odjeli, Médea se dala do úklidu pokoje. *Marina vždy jako první jde uklízet knihy a nakonec u nich stráví několik hodin, já jako první zase uklidím toaletku s líčením. Vyházím všechno, co je prošlé a co si tady schovávám úplně zbytečně,* usadila se před zrcadlo se sáčkem na odpadky a vytáhla největší šuplík.

„Uf, to jsem těžká, nejradši bych si lehla, ale vleže nic neuklidím," hovořila si pro sebe a prohlížela si rtěnky. „Tuhle mám snad od primy, nemožná barva, jak jsem ji mohla nosit?" odložila rtěnku do sáčku na odpadky. „Teda blbě se mi sedí," zamračila se na svá stehna a stáhla zadek. „Ty džíny jsou mi nějaký malý, určitě se metamorfuju," zvedla se, aby se svlékla. „A jsem tak těžká. Neměla bych zavolat profesora Emanuela? Aby pro mě přijeli?" uvažovala a prohlížela se v zrcadle. „Určitě mi vyrostl i zadek. Jo, vyrostl. Mám ho jako nateklý a stehna také," plácala se po půlkách a vytáhla si ze skříně volnou sukni. Přitom zavrávorala, to Gaia ji stahovala k sobě. *Čeká mě šílená metamorfóza,* pomyslela si. *Já jsem nymfa a miluju, když mě nadnáší voda. Jenže kentauři jsou spojeni s gravitací. Marino, Marino, ty se máš, že jsi kočka. Že se tomuhle vyhneš…*

Médea se vrátila k toaletce a vytočila na mobilu profesora Emanuela. Měl obsazeno, trvalo jí deset minut, než se mu dovolala. Doufala, že pro ni ihned pošle, aby ji odvezli do Kentaurionu.

„Už vám roste ocas?" ptal se jí uklidňujícím hlasem.

„Ne," špitla, když si sáhla na kostrč.

„A mravenčení cítíte?“

„Ne.“

„Tak můžete být, Médeo, v klidu. Hřívu můžete mít klidně i měsíc a nic se neděje, nateklá stehna a hýždě také neznamenají vůbec nic. To je jen brzký začátek. A vzhledem k tomu, že se nám ještě nemetamorfovali ani váš bratranec se studentem Sejkorou, kteří jako fauni mají ke kentaurům geneticky nejblíže, opravdu zůstaňte v klidu. Kdybyste náhle nemohla na nohy, lehněte si a nevstávejte. Přijedu se na vás podívat osobně s kolegou Fontánem, až se setmí. Pokud bude nutné vás odvézt, potřebujeme, aby vás neviděli sousedé.“

My jsme tady nahoře na samotě, my žádné sousedy nemáme, chtělo se jí odpovědět, ale cítila, že profesora nepřemluví. Tolik metamorfóz už zažil, neviděl na nich nic nebezpečného.

Neměla bych zavolat mamce? přemýšlela, když domluvila. *Ale ne, nebudu ji zbytečně plašit. Je u klientky, nebudu rušit. Když to zvládla kdysi ona, zvládnu to i já. Jen kdybych neměla pořád takový hlad,* vydala se nakonec do kuchyně.

Sáčky, které dostali ve škole, měla už snědené, tak si otevřela lednici a začala ji doslova luxovat. Nejdřív snědla zbytek banánového dortu, pak tyčinky müsli, pak si umixovala mrkvovo-banánové smoothie, hned potom schroupala sáček buráků. Jako smyslů zbavená se prolévala vodou, dokud jí nezačala stehna podivně svědit, jako by v nich měla miliony malých jehliček. Zvedla si sukni. Stehna měla neuvěřitelně silná a porůstala jí plavou srstí. *Vždyť jsem říkala, že se metamorfuju,* pohladila si zatím krátkou srst, která spíše připomínala semiš. *Metamorfuju se a profesor je v pohodě. Po setmění sem přijede. Počkat, co nám to všechno říkali, že máme dodržet?*

Odložila mango, které chtěla právě oloupat, a šla si z batohu vyndat sešit. *Až se budu motat a neudržím rovnováhu, mám si*

lehnout. Do té doby mám hlavně jíst a pít. Potřebuju obrovské množství energie…

Jehličky ve stehnech přestaly obtěžovat, na několik minut se cítila zase normálně, ale pak to začalo. V celém těle cítila nepatrnou pulzaci, mravenčení vycházející z hloubky kostí a kloubů. A ona se začala chovat jako šílená. Do mísy vysypala celý pytel sušeného ovsa, zalila ho vodou, rozkrojila sladký žlutý meloun, který našla v lednici a do ovsa ho nakrájela. Pak tam přihodila ještě rozinky, datle a banány a usadila se ke stolu. Nejedla normálně, ale z vlčího hladu do sebe lžící házela veliká sousta, která intenzivně žvýkala. Přitom ji stoličky a dásně tak rozbolely, že by nejraději brečela.

„Au," chytila se za ústa. Měla je najednou plná volných zubů a krve. Rozplakala se a plivla vše do umyvadla. V chuchvalcích krve a rozkousaného ovsa spatřila své stoličky, které musely ustoupit koňským. Bez nich by jako kentaurka nemohla spořádat to obrovské množství stravy, které na ni denně bude čekat.

Slzy jí tekly a zpocená bolestí se opírala o pult u dřezu, chvěla se a sahala si do úst. Ohmatávala nové teprve rostoucí zuby. *Všechno je tak, jak nám profesor Emanuel popsal. Nesmím plašit, mamka mi sama vysvětlila, že tohle byla ta nejšílenější metamorfóza, ale dala se přežít. Jenže je mi hrozně. Ta bolest. A jsem tak těžká. To už si moje tělo stahuje tolik energie z okolí, kolik jí bude v nové podobě potřebovat. Kolik stovek kilo budu vážit? A jaká bolest mě ještě čeká?*

Kloktala si ústa jako u zubaře, a protože ji nepřestávala bolet, přemýšlela, co si vzít za léky nebo byliny. *Jenže to nesmím, máme zakázané veškeré utišující prostředky,* povzdychla si. Hladově se podívala na oves a ovoce. Avšak bolest zubů byla tak nesnesitelná a nedokázala si představit, že těmi stoličkami, které jí vyrůstají z krvácejících dásní, bude něco kousat. Chtěla si alespoň sednout ke stolu, aby si odpočinula. Ani to se jí nedařilo. Celou pánev měla

ztuhlou. A tak se chvějící opírala o pult a přemýšlela. *Asi bych měla jít do postele, ale nanosím si tam pití. A jídlo. Třeba mě už dásně nebudou tolik bolet. A kdoví kdy se vrátí mamka a ostatní.*

Pomalu se šinula z kuchyně do svého pokoje. Nohy měla nalité jako konve, páteř ztuhlou a gravitace ji táhla k zemi. *Snad jsem se namísto na zeměkouli náhle ocitla na Jupiteru?* Osvobodila se z oblečení i spodního prádla a přetáhla přes sebe letní pokrývku.

Vše ji svědilo a šimralo, když si sáhla na uši, měla je nateklé a také jí porůstaly srstí. Pod pokrývkou bylo vidět, že se jí stehna a zadek stále zvětšují. *Udělala jsem dobře, že ležím,* uvědomila si, když viděla ten koňský objem, který nyní od pasu dolů má. *S tímhle bych sem už nedošla.*

„Au," chytla se náhle prsty pokrývky, protože ji zachvátila obrovská křeč, která ji doslova zlomila v pánvi. Celá kostrč s hrbolem, z kterého jí brzy vyroste ocas, se jí zvedla s obřími koňskými hýžděmi kolmo dozadu. Vteřinu na to se jí pak začalo formovat a zaoblovat dokonalé koňské pozadí, a protože stehna původně natažená se jí stáhla blíže k tělu, už je nemohla natáhnout jako v lidské podobě. Celé tělo se jí třáslo vnitřními vibracemi, nedokázala na nic soustředit zrak, chtělo se jí zvracet.

„Potřebuju omdlít, prosím, ať omdlím a nic necítím," plakala a svírala v dlaních pokrývku.

Neomdlela, ale přesto pak přišlo osvobození. Celé tělo se jí v bolesti zalilo potem a vzápětí ho přestala cítit.

Sledovala se, ale jako by to nebylo její tělo. Necítila nic, dokonce ani vánek od okna, který povíval závěsy. Odevzdaně hleděla na svůj sílící trup a klenoucí se hruď.

Jak přikázala její DNA, nohy se jí prodlužovaly a pokryté plavou srstí vypadaly jako nohy kříženec koně a člověka.

Dostala žízeň, ale už se nedokázala natáhnout pro pití. Bezmocně sledovala láhev, na kterou nemohla, a náhle přeci jen něco pocítila. Bolest se vracela. *Říkali nám, že některé vlny bolesti budou tak silné a prudké, že je stejně ucítíme,* vzpomínala, když se jí nové vlny rozvibrovaly páteří a celým tělem. *Umřu,* napadlo ji o vteřinu dříve, než jí bolest podobná bodnutí dýkou způsobila mdlobu.

Probudil ji až hlas profesora Fontána, který dohlížel na to, jak ji čtyři svalnaté kentaurky nakládají na nosítka. Slyšela matčin hlas a cítila její polibek na čele. „Amazonky se o tebe lépe postarají…"

„Já vím, mami," odpovídala jí ústy okoralými žízní. „Kde je Eddie?"

„Tom ho vzal k sobě hrát něco na počítači. Nechtěli jsme, aby viděl, jak tady trpíš," pohladila ji smutně paní Buližníková. „Jednou ho to také bude čekat."

„Buďte statečná, Médeo," chlácholil ji při převozu v dodávce profesor Fontán, „v Kentaurionu dostanete bylinu, která vás otupí, protože v některých chvílích je tahle metamorfóza prostě bolestivá. Mohu vás utěšit, že poslední metamorfóza v nymfu vás už pak bolet nebude."

„Já se pozvracím," zachrchlala, když se auto rozjelo, a pak už všechno to jídlo, co předtím spořádala, i všechno, co měla v sobě natrávené, šlo ven. Horem i dolem.

„Výborně," zajásal profesor nad jejími zvratky a výkaly. „Až se vám budou metamorfovat vnitřnosti, potřebují být prázdné. Je vidět, že u vás probíhá vše, jak má."

V hluboké noci ji odnesli do nějaké veliké místnosti s lucernami v rozích, kde ji uložili na hebký voňavý mech. V místnosti bylo příjemné vlhko a teplo, nechali ji ležet nahou bez pokrývky. A tak Médea viděla, co s ní metamorfóza dosud provedla.

Vypadám jako nestvůra, děsila se. Opravdu v tu chvíli měla ještě daleko do ladné kentaurky. Pozadí se jí už naprosto metamorfovalo v obrovský koňský zadek, z kterého jí pomalu rostl ocas. Nohy se jí stále tvořily a chodidla se jen pomalu měnila v kopyta. Tělo se jí protahovalo, jak se jí pomalu množily obratle. *I kdybych ruku natáhla, na zadek bych teď nedosáhla. Kdyby mě teď Patrik viděl… Jako kdysi viděl Meluzínu její manžel… Hnusila bych se mu. Co až mě jednou uvidí jako nymfu?*

Zvenku Médea zaslechla odbíjet noční zvony a dusot kopyt kentauřích hlídek. Matně si vzpomínala, že o nich Marina kdysi mluvila. Taky teď slyšela kentaurky Amazonky, jak se mezi sebou baví starou formou prajazyka, které příliš nerozuměla. Pak k ní jedna z nich poklekla a začala na ni hebkým hlubokým hlasem mluvit.

„Médeo, budeme s vámi po celou dobu metamorfózy. Uložili jsme vás na mech, protože až na vás zase přijde vyprazdňování, odneseme špinavý mech a přineseme vám čistý. A teď vám dám tuhle bylinku na jazyk. Ve fázi proměny, v níž jste, už na vás bude působit a pomůže vám aspoň na několik hodin usnout a nabrat sílu. Budete ji potřebovat. Úplněk vám urychlil metamorfózu a nyní s ubývající Lunou se vaše tělo pročišťuje a zbavuje přebytečných genů."

„Já vím… Děkuju…" zavírala Médea ztěžklá víčka.

Snad to bylo tou modrou bylinkou, že se Médee zdálo, jak lehce utíká po voňavé louce, vítr jí bere vlasy a na kraji louky skáče Marina, za ní stojí Rowan s Matyášem a oba na ni mávají. Všechno to bylo tak milé a krásné, ale když Médea k Marině doběhla, náhle se tam na motorce objevil Patrik a jeho pohled… Ten Médea nikdy nezapomene. Když ji viděl, měl v očích takový odpor. „Jako Raymondin, když viděl Meluzínu," zašeptala Médea a řezavá bolest ji probudila.

„Au," chytla se za břicho a otevřela oči do bílého dne. Vedle ní seděla v zelené říze kentaurka z předešlé noci. Na Médeu nyní působila jako laskavá dáma.

„Médeo, podívejte, jak jste vyrostla do délky. Ale ještě to není vše. Kostra vám stále roste a tady," vzala Médeu za ruku a tu jí položila na neforemné tělo, které jí během spánku ještě více narostlo, „tady máte zárodky předních nohou a tady kentauří žebra. Dám vám znovu naši bylinku. Sice vás před nečekanými ataky bolesti úplně neochrání, ale aspoň je zmírní. Nejdřív vás však napojíme. Aneto," obrátila se ke dveřím, do kterých vstupovala mladá kentaurka snad Médeina věku.

„Dáme vám čaj s bylinkou a medem, aspoň na chvilku dostanete živiny. Až se vám pohnou vnitřnosti, půjde z vás stejně všechno ven."

Médea chtěla poděkovat, ale jen zasténala, protože jí páteří projela prudká bolest. Kousla se do rtu.

„Vidíte, Médeo, většinu času nic necítíte, ale pak přijde bolest tak silná, že pronikne do vašeho vědomí. Na to máme ještě tohle," vložila jí starší kentaurka do úst mezi zuby pruh vydělané kůže. Chutnal zvláštně nahořkle.

„Médeo, zakousněte se. Tak si ochráníte rty a také vás to napůl uspí, je napuštěna odvarem z bylinky."

Médea ráda poslechla. Potom jako ve snu vnímala řezání a pálení, jako by se to nedělo jí. *Kdy se obalím do toho zárodečného obalu?* ptala se sama sebe, ale protože si začínala uvědomovat, že o zárodečném obalu při kentauří metamorfóze nikde vlastně nečetla a ani o něm nikdo nemluvil, docházelo jí, že ji asi žádný takový obal od té největší bolesti nezachrání. A pak znovu usnula.

„Nemůžu pořádně dýchat, srdce mi buší," šeptala v polospánku paní Antoinettě. A kentauří dáma vedle ní seděla, držela ji za ruku

a uklidňovala ji. „My kentauři máme veliká těla a plíce. Jenže srdce velikosti lidského by nám nestačilo. A tak máme srdce dvě. Zůstaňte v klidu, brzy se vám roztluče druhé menší tady," položila Médee její dlaň kamsi pod pas. Otupělá Médea vzdáleně cítila, jak se sebe dotýká, cítila svou jemnou srst. Připadala si, že leží ve vydýchané místnosti, nedostatkem kyslíku umdlévala, usínala.

Venku svítalo, Médeu nic nebolelo, přesto měla pocit, že se rána už nedočká, že ji život opouští.

Vtom v jedné vteřině, jako by jí v mysli vytryskl ohňostroj, se jí tělo zachvělo, svět se rozsvítil a ona se zhluboka nadechla. Ve stejný okamžik tam dole pod dlaní ucítila tlukot. „Vítejte mezi kentaury," usmála se paní Antoinetta. „Právě se vám rozbušilo druhé srdce."

To druhé srdce, které jí skutečně vlilo čerstvou krev do tepen a žil, urychlilo metamorfózu. Vyjevená Médea se opatrně dotýkala dlaní svého kentauřího břicha, které ležící před dlouhýma zadníma nohama připomínalo pytel brambor. Jak dýchala, jak jí tloukla obě srdce, zvedal se jí nejen její dívčí hrudník, ale také koňské břicho, které se přitom chvílemi zachvívalo, vlnilo. Slyšela zevnitř podivné škrundání.

„Tam se vám metamorfují orgány. Žaludek my kentauři máme obrovský a máme ho v lidském trupu, ale všechny ostatní orgány už máme dole v koňském. Dám vám zase bylinku, třeba usnete. Jste tu z vaší školy zatím jediná," říkala jí Antoinetta.

S bylinkou a pruhem kůže v ústech Médea osaměla. Sledovala kentauří břicho vyplněné rozpínajícími se koňskými orgány, jenž jí pomalu ale jistě narůstalo do gigantických rozměrů a stále se pokrývalo srstí, která jí končila kousek pod pupíkem.

Zavřela oči a položila si hlavu na polštář vycpaný senem. Jak báječně jí zavoněl. Se zavřenýma očima vnímala jen svou tíhu. Gravitace a těžká energie Země ji stahovala. *Jsem jako skříň,* napadlo ji přirovnání. *Jsem těžká jako kamení. Jak se s tímhle tělem zvednu?*

Vtom jí prohlédlo třetí oko a znovu hleděla na místnost obklopená svou aurou mísící se s aurou mechu. *Kdysi jsme se učili dívat se křídly. Tehdy nám to jen tak nešlo, teď to jde samo,* vzpomněla si na první metamorfózu a Aininu výuku v lese.

„Íha," uklouzlo jí přes kůži, do které byla zakousnutá, tiché koňské zařehtání a prsty se zaryla do mechu. Krev jí bušila ve spáncích, napadlo ji, že zavolá Anetu, ale prudká řezavá bolest přesunujících se střev už zase ustupovala. Střeva jí zabručela na protest a Médea se snažila dosáhnout na bolavá místa, pohladit je a strnula v úžasu, že to skříni podobné blonďaté tělo vnímá jako svoje.

„Íha," vyjekla znovu, protože střeva se smrštila a vyprázdnila. Médea se okamžitě cítila lépe, ale obestřel ji příšerný puch vlastní stolice. *Tyhle chvíle metamorfózy jsou tak ponižující, nemohu se pohnout, uklidit to po sobě, ležím ve vlastních…* popotáhla a oči se jí zalily slzami. Připadala si nekonečně osamělá. *Mamka je daleko a je to nymfa, kentaurům nerozumí. Táta… Ten nevím, kde je. Marina je kočkou a má svého Rowana. A můj Patrik… Kdyby mě viděl, zdrhal by. S ním nemůžu počítat. To je strašný pocit, co se do mě dal,* schoulila se. *Jsem strašně nešťastná, cítím takový neklid, takovou slabost. Ale já se takhle nechci cítit. Chtěla bych se někam schovat s horkým čajem… Musím je zavolat, aby ten smrad uklidili… Udělala bych to radši sama, ale nezvednu se.*

Jak už jsem tady dlouho? Už druhou noc zřejmě, rozhlížela se, když se znovu probudila z osvobozujícího spánku. Za svítání do místnosti vstoupila Aneta s dalším nápojem. Chutnal sladce

a Médea pocítila nával vděku k téhle dívce, která jí připadala velice smutná. *Možná se tady cítí ještě hůř než já,* napadlo ji, když Aneta zase bez zbytečných slov odcházela. *Příště s ní zkusím začít nějaký rozhovor,* rozhodla se Médea. *Musím přijít na to, jestli ji něco netrápí. Hm, jako bych neměla sama svých starostí dost,* povzdychla si. *Jak už jsem tady dlouho? Už druhou noc jsem přežila. A co to mám mezi zadníma nohama? Cecíky? A pod ocasem vlastně mám všechno ostatní. Když jsme rozebírali s ostatními, že kentauři sice nosí pláště, ale když je svléknou, jsou vlastně nazí, tak na nás Aidan koukal jak na blázny. Slovo nahý pro něho nemělo žádný význam. Říkal, že lidské tělo si zakrývají jen proto, že je to praktické, protože není osrstěné, ale kentauří část si zakrývat nepotřebují. Jak já si jen zvyknu chodit se zadnicí odkrytou? Budu si muset dávat pozor a držet ocas dole, ale ty cecíky, ty mi budou koukat,* chtěla mlasknout nevolí, avšak vydala ze sebe nečekané koňské odfrknutí.

Když se znovu probudila, stalo se tak proto, že na ni Aneta mluvila. Venku svítilo slunce. Okna byla otevřená a příjemný vánek se prohánět místností. „Doktor říkal, že ti ještě dorostou přední nohy a už budeš mít vše za sebou," řekla jí Aneta, když jí silnými pažemi nadzvedla, aby se mohla napít.

Médea se podívala pod pupík a spatřila, jak se jí v místech, kde jí zůstala lidská pánev a kde dříve měla lidské nohy, vytvořily obrovské pahýly. Zárodky předních kentauřích nohou.

„A pak se budu učit chodit?"

„Neboj se, jde to skoro samo. Téměř samo," konečně se Aneta mírně pousmála. „A do toho nápoje jsme ti dali zase bylinku, přední nohy dorůstají velmi pomalu, jejich růst je nudný a je lepší ho zaspat. Při spánku nabereš sílu a budeš moct pak tak za tři čtyři dny cvičit chůzi."